

Den uenighed, der er opstået om den juridiske vurdering af socialforvaltningernes tavshedspligt, bør ikke afgøres ved, at den ene part – tilsynsråd og minister – ensidigt tvinger kommunen til at makke ret.

En juridisk konflikt som den foreliggende bør løses af domstolene som den uvildige instans, der netop er indrettet til og bedst egnet hertil.

Derfor bør indenrigsministeriet – efter spørgerens opfattelse – tage skridt til, at spørgsmålet om kommunernes eventuelle pligt til at udlevere CPR-numre til Danmarks Statistik indbringes for domstolene, således at der kan opnås en samlet løsning af spørgsmålet for samtlige berørte kommuner, altså Albertslund, Vissenbjerg, Blåvandshuk, Hillerød og Høje-Tåstrup. Tvangsbødeløsninger vil være en hån mod kommunalpolitikere, der tager problemet om tavshedspligten så alvorligt, at de i en konkret sag er kommet i modsætning til tilsynsmyndighederne.

Besvarelse (22/9 78):

Indenrigsministeren (Enggaard):

I sit svar af 12. september 1978 på spørgsmål nr. 1190 fra folketingsmedlem Alfred Hansen udtalte økonomiministeren, at han for sit vedkommende ikke finder grundlag for yderligere prøvelse af, om kommunerne er pligtige at udlevere de ønskede CPR-numre. Jeg er enig i, at de ønskede oplysninger skal udleveres nu.

Jeg anser det for at være en alvorlig sag, at et mindre antal kommunalbestyrelser fortsat nægter at følge landets love. De pågældende kommunalbestyrelses vægring ved at udlevere de af Danmarks Statistik udbedte oplysninger i den foreskrevne form er i strid med forudsætningerne for de seneste års udlægning af opgaver og ansvar til kommunalbestyrelsen.

Det må forekomme indlysende, at folketing og regering ikke kan varetage deres opgaver uden at få nødvendige oplysninger og oversigter over, hvorledes lovgivningen fungerer, i dette tilfælde på det sociale område.

Til *arbejdsministeren* (15/9 78) af:

Glistrup (FP):

»Vil ministeren sørge for, at arbejdsdirektoratet nu uden unødigt ophold udfærdiger

de fornødne cirkulærer, så man i praksis kan få gennemført den af folketinget for længst vedtagne lov om fagbevægelsens muligheder for at anvise arbejde til arbejdsløse medlemmer?«

(Spm. nr. 1223).

Begrundelse.

I den offentlige debat – bl. a. i Radioavisen den 7. september 1978 – er det oplyst, at loven om parallelanvisning endnu ikke er trådt i kraft på grund af uenighed om udformningen af blanketmaterialet til arbejdsløshedskasserne, og at de cirkulærer, som skulle have været udfærdiget af arbejdsdirektoratet, endnu ikke er færdige.

Det nære samarbejde mellem arbejdsløshedskasserne og arbejdsformidlingen, som loven forudsætter, har udviklet sig til en strid om blanketters udformning.

De 17 arbejdsløshedskasser, som har ansøgt om tilladelse til at udføre arbejdsformidling, har endnu ikke kunnet få legaliseret deres arbejdsformidling på grund af det alt for bureaukratiske system vedrørende blanketudformning.

Loven kunne i praksis medvirke til en lidt mindre dårlig arbejdsformidling. Det er aldeles utilfredsstillende, at blankettyranni forsinket denne udvikling.

Besvarelse (25/9 78):

Arbejdsministeren (Auken):

I henhold til arbejdsløshedslovens § 24, således som denne er affattet ved lov nr. 160 af 12. april 1978, der trådte i kraft den 1. juli 1978, kan arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet tillade anerkendte arbejdsløshedskasser, at disse som led i den offentlige arbejdsformidling anviser arbejde til ledige medlemmer og henviser sådanne til samtale.

Arbejdsministeriet har i en bekendtgørelse af 11. maj 1978 fastsat de nærmere regler for denne virksomhed.

Herefter har arbejdsdirektoratet efter forhandling med landsarbejdsnævnet fastsat supplerende administrative forskrifter i et cirkulære af 23. juni 1978.

Med henblik på den gensidige kommunikation mellem AF og de pågældende arbejdsløshedskasser er det bestemt, at kasser-